

Rychlé šípy

na stopě

Barabizna

Lucie
Hlavinková

Albatros

Ilustroval
Filip Zatloukal

Barabizna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková

Barabizna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Barabizna

Rychlé šípy

na stopě

Barabizna

Lucie
Hlavinková

Albatros

Ilustroval
Filip Zatloukal

© Lucie Hlavinková, 2025
Illustrations © Filip Zatloukal, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07721-5
ISBN e-knihy 978-80-00-07751-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07752-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-07736-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Nic není, jak má být

Mates se probрал z bezvědomí a zasténal bolestí. Na několik okamžiků si nemohl vzpomenout, kde to je a jak se sem dostal, až teprve pach plísňe a prach v nose mu připomněly, kde se ocitl.

Ležel na podlaze sklepa toho děsivého opuštěného domu.

Propadl se sem z horního patra, když sem vlezli s kluky. Ale kde teď jsou? Proč ho tu nechali?

Sykl bolestí, když se pokusil vstát. Měl strach, tohle místo mu připadalo jako z hororu; obzvlášť teď, když zjistili, co se tu skutečně odehrávalo. Rozhlédl se ve snaze objevit způsob, jak se odsud dostat, když tu ho polil děs, jako by mu někdo sáhl ledovou rukou na zátylek.

Kus od něho leželo tělo, celé v černém, bez pohnutí.

Chtěl začít křičet, ale nemohl, v krku měl úplně sucho.

Jak se to stalo, že je teď bezmocný, uvězněný v hloubce s mrtvolou, nebo co to vlastně je?

Vždyť chtěl jen zažít něco zajímavého, tak jak je možné, že to skončilo takhle?

V hlavě mu naskočil sled událostí, který vedl až do tohoto okamžiku.

Mates tu barabiznu zahlédl jen koutkem oka. Vlastně si vůbec nebyl jistý, co to v propletených větvích vidí. Byl strašně unavený. Vraceli se s rodiči z dovolené a navigace je vedla po klikatých neznámých silnicích, protože všechny hlavní cesty byly poslední den prázdnin totálně ucpané. Měl pocit, že už jedou celou věčnost, a chtělo se mu spát.

Prapodivnou ponurou budovu s vymáčenými okny viděl jen zábleskem, a to ještě těžko říct, jestli se mu to jenom nezdálo. Vypadala jako strašidelný dům z nějakého hororu nebo hodně zlého snu. Vlastně

to byla ta nejzajímavější věc, jakou za celé prázdniny viděl, protože letos to byla opravdu děsná nuda.

Těšil se, že pojede s Tomem a Štěpánem na tábor pro youtubery, ale ten byl z hygienických důvodů na poslední chvíli zrušený a čekalo ho celé léto strávené jenom s rodiči, kteří se o něho neustále přehnaně strachovali. Měli pocit, že je pořád malý kluk, a všude viděli číhat samé nebezpečí. To bylo pořád „nechoď blízko k ohni, mohl bys zakopnout a spadnout do něho“ a „nemůžeš jít plavat sám, mohl by ses utopit“.

Chlapec vzdychl a zase vykouknul z okna.

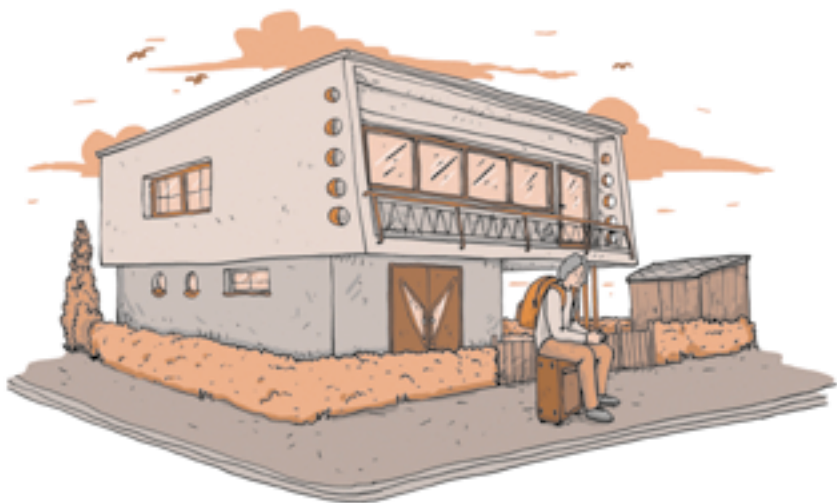
To, že konečně dojeli do jejich městečka, poznal podle domku bláznivé Hefnerky, stojícího na samém okraji. Měl u vchodu krabice se spoustou natahaných krámů a pár bedýnek bylo i na schodech k brance.

Když auto zabočovalo na příjezdovou cestu, netušil, že se jeho život za pár okamžiků změní.

Před jejich domem uviděl asi třicetiletého muže se světlými vlnitými vlasy. Byl to strejda Vašek a seděl na kufru.

„Jsem tady! O šedesát dva dní dříve. Zato vy jste tady o pět hodin později.“

Máma s tátou na něho nechápavě zírali, i oni byli po dlouhé cestě unavení a už měli všeho dost.

„Počkej, vždyť ses měl nastěhovat až prvního října.“

„Rekonstrukce začala dříve, než bylo domluveno. Najednou se všechno změnilo. Víte, že nemám změny rád, ale přizpůsobil jsem se. Vy se taky musíte přizpůsobit,“ oznámil strejda.

„Jak jinak,“ těžce vzdychl táta a podíval se na mámu zvláštním pohledem, jako kdyby chtěl říct, že se strejdou budou zase problémy.

Ano, se strejdou Vaškem bylo problémů dost, ale Mates ho měl stejně rád. Chtěl ho obejmout na přivítanou, ale včas se zarazil. Strejda Vašek neměl objímání rád, stejně jako žádný druh poplácávání, doteků, dokonce ani podání rukou.

Strejda se totiž vůbec nepodobal ostatním dospělým. Strejda se podobal jenom sám sobě. Byl to mámin o dost mladší bratr. Měl sice úplně stejné oči jako ona, ale málokdo měl šanci je vidět, pohledu do očí se vyhýbal.

„Ale já ještě nemám vyklizenou pracovnu,“ vzdychla maminka unaveně.

„Neva! Budeš spát u mě v pokoji, strejdo, vid?“ rychle se do toho vložil Mates, protože viděl, že strejda Vašek začíná poplašeně třepat rukama, jako vždycky, když se kolem něj dělo něco, s čím nesouhlasil nebo z čeho byl nervózní. „Můžeš si lehnout na matracku a představit si, že seš jak Rychlé šípy pod stanem,“ napadlo ho ještě.

Jakákoliv zmínka o Rychlých šípech měla na strejdu Vaška přímo zázračný vliv. Říct o něm, že Rychlé šípy miluje, bylo málo, on jimi úplně žil. Znal všechny příběhy do nejmenších podrobností a dost často přirovnával různé situace k tomu, co zažili Mirek Dušín, Rychlonožka, Červenáček a Jindra Hojer s Jarkou Metelkou. Na jednu stranu to bylo trochu otravné, na druhou legrační, jako například tehdy, když se táta praštil kladivem do palce a příšerně nahlas zařval to, co by neměl, načež strejda velmi důstojně pronesl: „To Mirek Dušín nikdy neřekl sprosté slovo.“ Táta se začal smát tak, že ho bolest úplně přešla.

Všichni byli úplně vyčerpaní, navrátilci kvůli dlouhé cestě z dovolené a strejda po pětihodinovém sezení na kufru.

Ale stejně Mates nespal moc hluboce, zdály se mu dost divoké sny. Chodil v nich po temných chodbách v tom divném domě, nehty oškra- boval loupající se omítku a do toho větve mlátily do zbytků skla v oknech kvůli silnému větru. Z toho domu se nedalo uniknout, žádné dveře nevedly ven, jen do dalších a dalších chodeb. Pěkně hnusná noční můra!

2

Porada

„Palačinky! Dáš si jahodovou nebo borůvkovou marmeládu?“

„Obě! Díky, mami!“ zavolal Mates nadšeně ještě z postele, okamžitě zapomněl, co se mu zdálo, a hned seběhl ze schodů.

„Chtěla jsem ti ten návrat do školy trochu osladit.“

„No na školu se teda fakt netěším,“ zahuhlal Mates s plnou pusou.

„Ale na Toma se Štěpánem strašně!“ Jeho nejlepší kamarádi už mu opravdu chyběli.

